

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-225)

Jul (3) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	25
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 45)

சக்ர:-

65. தேவப்ரியே மஹாதேவி நமஸ்தே பங்கஜாஸநே

ஆநுகூலாதிகம் பாவம் மம வ்யாசக்ஷ்வ விஸ்தராத்

பொருள் – இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “தேவாதிதேவனுக்கு விருப்பமானவளே! மஹாதேவீ! தாமரையில் வீற்றுள்ள உனக்கு நமஸ்காரங்கள். பகவானுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல் (ஆநுகூல்யம்) போன்றவை குறித்து எனக்கு விரிவாகக் கூறுவாயாக”, என்றான்.

ஸ்ரீ:-

66. ஆநுகூல்யமிதி ப்ரோக்தம் ஸர்வபூதாநுகூலதா

அந்த: ஸ்திதாஹம் ஸர்வேஷாம் பாவாநாமிதி நிச்சயாத்

67. மயீவ ஸர்வபூதேஷு ஹி ஆநுகூல்யம் ஸமாசரேத்

ததைவ ப்ராதிகூல்யம் ச பூதேஷு பரிவர்ஜயேத்

பொருள் – மஹாலக்ஷ்மி கூறத் தொடங்கினாள் : ஆநுகூல்யம் என்பது அனைத்து உயிர்களுக்குள்ளும் நான் இருப்பதை நன்றாக உணர்ந்து, அவற்றிடம் அவற்றுக்கு விருப்பமான முறையில் (கருணை எனலாம்) நடப்பதாகும். என்னிடம் ப்ரியமாக நடப்பது போன்றே அனைத்து உயிர்களிடமும் இருத்தலாகும். இதே போன்று அவற்றுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

68. த்யாகோ கர்வஸ்ய கார்பண்யம் ச்ருதசீலாதி ஜந்மந:
அங்கஸாமக்ரய ஸம்பத்தேர்: அசக்தேரபி கர்மணாம்
69. அதிகாரஸ்ய ச அஸித்தேர்ச கால குணக்ஷயாத்
உபாயா நைவ ஸித்யந்தி ஹி அபாயா பஹுகாலஸ்ததா
70. இதி யா கர்வஹாநிஸ்ததைந்யம் கார்பண்யமுச்யதே
சக்தே: ஸூபஸதத்வாச்ச க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத்
71. ஈசோசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அநிதம் ப்ரதமாதபி
ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்ந இதி யா ஸுத்ருடா மதி:
72. ஸ விச்வாலோ பவேச்சக்ர ஸர்வ துஷ்க்ருத நாசந:
கருணாவாநபி வ்யக்தம் சக்த: ஸ்வாம்யபி தேஹிநாம்
73. அப்ரார்த்திதோ ந கோபாயேதிதி தத் ப்ரார்த்தநாமதி:
கோபாயிதா பவேத்யேவம் கோப்த்ருத்வவரணம் ஸ்ம்ருதம்

பொருள் – கர்வத்தைத் துறப்பது என்பது (கர்வம் இருந்தால், மற்ற உயிர்களை அவற்றின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடத்துவது இயலாது), ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் தாழ்ந்து நிற்பதாகும் (இது கார்ப்பண்யம் – ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை உண்டாகும்படியாகத் தாழ்ந்து நின்றல்). சில காலகட்டங்களில் உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்குத் தேவையான விதிமுறைகளை இயற்ற இயலாமல் போவதாலும், காலம் – இடம் – தகுதி முதலானவற்றின் காரணமாக சுபமான சந்தர்ப்பம் கிட்டாமல் போவதாலும் உபாயத்தைச் சரியான விதத்தில் கைக்கொள்ள இயலாமல் போகலாம். மேலும் (அபாய) தள்ளப்பட வேண்டியவற்றைச் செய்தபடி இருத்தலும் இத்துடன் சேர்கிறது. கர்வத்தைத் தள்ளுவதற்குத் தைந்யம் (கைம்முதல் இல்லை என்று உணர்த்துதல்) மற்றும் கார்ப்பண்யம் ஆகியவை அவசியமாகும். மிகவும் கருணை நிறைந்த ஸர்வேச்வரனிடம் சக்தி என்பது (சக்தியாகிய நான் = மஹாலக்ஷ்மி என்று கருத்து) எப்போதும் உள்ளதாலும், அவனுக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும் எஜமானன் – அடிமை என்னும் உறவுமுறை உள்ளதாலும், அவனைச் சரணம் அடைந்தவனுடைய மனதில் “இவன் நிச்சயம் நம்மைக் காப்பாற்றுவான்” என்னும் உறுதி ஏற்படுகிறது (இது மஹாவிச்வாஸம் ஆகும்). இந்த்ரனே! இத்தகைய விச்வாஸம் என்பது அனைத்து பாபங்களையும் அழிக்கிறது. ஸர்வேச்வரன் அனைத்து உயிர்களிலும்

ஆத்மாவாக உள்ளான் என்றாலும், கருணை நிறைந்தவன் என்றாலும், அந்தக் கருணையை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளான் என்றாலும், ப்ரார்த்தனை செய்யவில்லை என்றால் காப்பாற்றுவதில்லை. இத்தகைய நிலையானது “என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக” என்று அவனிடம் விண்ணப்பிக்கும் கோப்த்ருவவரணம் என்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 225)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறுவது சரியல்ல; ததா த்ருஷ்ட்யுபதேசாத் - இவ்விதம் பரமாத்ம உபாஸனம் என்பது ஜாடராக்னியைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள - என்றே கூறப்பட்டதால் ஆகும். அதாவது மூன்று லோகங்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன் என்று கூறப்படும் வைச்வாநரனும், உயர்ந்த ப்ரஹ்மமும் ஆகிய அவனையே உபாஸனை செய்வதற்காக, ஜாடராக்னியைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளான் என்று கூறப்பட்டது. இங்கு கூறப்படும் அக்னி என்ற பதம், ஜாடராக்னியை மட்டும் குறிக்கவில்லை; ஆனால் அந்த ஜாடராக்னியைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கிறது. “இதனை நீங்கள் எப்பது அறிந்தீர்கள்?” என்று பூர்வபக்ஷியாக நீ கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம்; அஸம்பவாத் - ஜாடராக்னிக்கு மூன்று லோகங்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டிருத்தல் என்பது பொருந்தாது - என்பதால் ஆகும். அதாவது ஜாடராக்னியானது மூன்று லோகங்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டிருக்க முடியாது என்பதால், அந்த ஜாடராக்னியைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படும் அக்னி என்ற பதம், மூன்று லோகங்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்ட வைச்வாநரன் என்ற பதத்துடன் இணைக்கப்பட்டு, அதன் மூலம் ஜாடராக்னியைச் சரீரமாகக் கொண்ட வைச்வாநரனைக் (அல்லது ப்ரஹ்மம்) குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

இந்தக் கருத்தையே பகவானும் கீதையில் (15-14) - அஹம் வைச்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹம் ஆச்ரித: ப்ராண அபாந ஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம் - அனைத்து உயிர்களிலும் நானே நின்று, ப்ராண அபான வாயுக்களுடன் சேர்ந்து, வைச்வாநரன் என்ற அக்னியாகி, நான்கு வகையான உணவுகளை ஜீரணிக்கிறேன்

- என்றது காண்க; இதன் கருத்து - எனது சரீரமாகவே ஜாரடாக்கினியைக் கொண்டு - என்பதாகும். ஆகவே இங்கு அத்தகைய ஜாடராக்கினியுடன் சேர்ந்த பரமாத்ம உபாஸனமே கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் வாஜஸேநாயியர்கள் (சுக்லயஜூர் வேதிகள்) அவனை, சதபத ப்ராஹ்மணம் (10-6-1-11) - ஸ ஏஷ: அக்னிர் வைச்வாநரோ யத் புருஷ: - யார் அந்தப் புருஷனாக உள்ளானோ அந்தப் புருஷனே இந்த அக்னியாகிற வைச்வாநரன் - என்று கூறுவதைக் காணலாம். சாதாரண ஜாடராக்கினியாக இருந்தால் இவ்விதம் கூற இயலாது. பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே எந்தத் தடையும் இல்லாத இந்தப் புருஷத்வம் கூடும். இதனை ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-14) - ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: - ஆயிரம் தலை கொண்டவன் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-15)- புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம் - என்றும் உள்ளதில் காணலாம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 225)

“சரணௌ” என்ற பதத்தில் உள்ள இருமை, உபாய நேரத்தில் பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம் உள்ளது என்பதை மறுக்காமல் உள்ளது

மூலம் - சரணாவிதி நிர்ந்தேச: பத்நீ வைசிஷ்டய பாதக:

இதி மந்தைரிதம் ப்ரோக்தம் ஸ்ரீமச்சப்த விரோதத:

சப்தஸ்வரஸத: ப்ராப்தம் வைசிஷ்டயம் ப்ரதமச்ருதம்

விசேஷ்ய சரணத்வித்வம் ந ஹி பாதிதுமர்ஹதி

சரணாநிதி வக்தவ்ய இதி யச்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம்

க்ரந்தஜ்ஞைரபஹாஸ்யம் தத் ப்ரதிபாதாந்யத: அந்வயாத்

ந ஸம்ராஜி ஸபத்நீகே ஸத்விதீயோக்தி ஸாஹஸம்

தத: அத்ரேத்யபராம்ருச்ய தர்சிதம் குருஸாஹஸம்

விளக்கம் - (மேலே உள்ள நான்கு ச்லோகங்களுக்கும் ஒன்றாக விளக்கம் தரப்படுகிறது) த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள “சரணௌ” என்னும் பதம் இருமையில் உள்ளதன் மூலம் [“சரண” என்பதன் இருமை “சரணௌ” ஆகும்], பகவான் “ஸ்ரீயை” தனது குணமாகவே கொண்டுள்ளான் [அல்லது உபாய நிலையிலும் பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம் உள்ளது] என்ற கருத்து மறுக்கப்பட்டது என்னும் இந்த வாதமானது, மந்தபுத்தி உள்ளவர்களால் கூறப்பட்டது [அவர்களுடைய

கூற்றின்படி, பிராட்டிக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டு என்றால், இருமைக்குப் பதிலாக நான்கை உணர்த்தும் பதமே வரவேண்டும் என்பதாகும். இருமையில் கூறுவதால், இங்கு பகவானின் திருவடிகள் மட்டுமே கூறப்பட்டது என்பது அவர்கள் கருத்து]. த்வயத்தின் தொடக்கத்திலேயே “ஸ்ரீமத்” என்னும் பதம் மூலம் “தனது குணங்களான ஸ்ரீயுடன்” என்று கூறப்படுவதால், இந்த வாதம் தள்ளப்படவேண்டியதே ஆகும். “ஸ்ரீ” என்று தொடக்கத்திலேயே அறியப்படுவதான பெரியபிராட்டியுடனான ஸம்பந்தத்தை, மந்திரத்தில் அடுத்து வருவதான திருவடிகளுடைய இரண்டாக உள்ள தன்மையைக் கூறும் “சரணௌ” என்பது தடுக்கவல்லது அல்ல. இங்கு “சரணங்களை” என்று பன்மையில் கூறியிருக்கவேண்டும் என்று கூறப்படும் அவர்களுடைய வாதம் இலக்கணத்தை அறிந்தவர்களால் பரிசாசம் செய்வதற்கு ஏற்றதாகும் [அதாவது இரண்டு ஜோடி திருவடிகள் = நான்கு திருவடிகள் என்று கூறியிருக்கவேண்டும் என்பது வாதம்]; காரணம் கணவன் முதன்மையானவன் என்பதாலும், அவனைப் பின்பற்றி உள்ளவள் மனைவி என்பதாலும், இருமையில் கூறுவதே போதுமானதாகும். அரசியுடன் கூடிய ஒரு அரசனைக் குறித்து, அவன் மற்றொருவருடன் சேர்ந்தவன் என்று கூறுவது எவ்விதம் பொருந்தாதோ அது போன்றே இங்கும் ஆராயாமல் கூறப்பட்டது.

பெரியபிராட்டியும் உபாயமாக உள்ளதால் பகவான் அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன் என்னும் தன்மைக்கு இழுக்கு இல்லாமை

மூலம் – ஸர்வசக்தியானவன் உபாயமாம்போது இவ் விசேஷணத்தால் அபேசைஷ ஏன்? ஸாபேசைஷனாகில் ஸர்வசக்தியன்றிக்கேயொழியானோ? என்னில், இச் சோத்யம் நாராயண சப்தத்தாலும், சரண சப்தத்தாலும் சொல்லப்பட்ட குணவிக்ரஹ யோகத்திலும் பண்ணலாம். அவை இவனுக்கு விசேஷணங்களாகையாலும், அவற்றுக்கு வஸ்த்வநுரூபமாக உபயோக விசேஷங்கள் உண்டாகையாலும், அவற்றால் ஸர்வசக்தித்வ விரோதமில்லையென்று யதாப்ரமாணம் கொள்ளில், இது பஹுப்ரமாண ப்ராப்தமாய் இங்கு ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் ஸ்வாரஸிக விசேஷண பாவமான பத்நீ ஸம்பந்தத்திலும் துல்யம். இப்படியிருக்க, “சரணௌ” என்கிற த்விவசன

மாத்தரத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸம்பந்தத்தை உபலக்ஷணமென்னில், குணாதி ஸம்பந்தத்தையும் இப்படிச் சொல்லப் ப்ரஸங்கிக்கும். சரண சப்தத்தில் உபாயவாசி சப்த ஸமபி வ்யாஹாரத்தாலே, உபயுக்த குணவிக்ரஹ விசிஷ்டன் உபாயமாகிறானென்று விலக்ஷிதம் என்னில், இது இங்கும் துல்யம்.

விளக்கம் – இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம்; அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே உபாயமாக உள்ளபோது, அவனுக்கு ஸ்ரீ போன்ற தன்மைகள் (அல்லது பெரியபிராட்டியின் ஸம்பந்தம்) போன்றவற்றின் அவசியம் என்ன? ஸ்ரீ அவனுக்கு அவசியம் என்றால், அவன் அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவன் அல்லன் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? (இதற்கு சமாதானம் உரைக்கிறார். இதற்கு ஒரு கேள்வியை தானே எழுப்பிக் கொண்டு, அதற்கு சமாதானம் உரைக்கும்விதத்தில், முதல் கேள்விக்கும் விடை அளிக்கிறார்) “நாராயண” என்னும் பதம், “சரண” என்னும் பதம் ஆகியவற்றால் வெளிப்படுகின்ற அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள், திருமேனி போன்றவற்றிலும் இந்தக் கேள்வியை எழுப்பலாம் அல்லவோ? குணங்கள் மற்றும் திருமேனி ஆகிய இரண்டும் அவனுடைய தன்மைகளாக உள்ளதாலும், அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளும் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றபடி அவற்றுக்கு உபயோகம் உண்டாவதாலும், ப்ரமாணங்களால் உறுதியாக்கப்பட்ட அவற்றால், இவனுடைய “அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்” என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு இல்லை என்று பதில் உரைக்கலாம்; இதே பதிலையே இங்கும் கொள்வோம்; பெரியபிராட்டியைக் குறிப்பதான “ஸ்ரீ” என்னும் பதமும் பலவிதமான ப்ரமாணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதாலும், “ஸ்ரீ” என்னும் பதத்தின் மூலம் அவனுடைய தன்மையாக பெரியபிராட்டி உள்ளது புலப்படுவதாலும், இந்த “ஸ்ரீ” என்னும் தன்மை மூலம் இவனுடைய “அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்” என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு இல்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம். மேலும் ஒரு கேள்வி எழலாம். “சரண” என்னும் பதமானது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே கூறுவதால், ஸ்ரீ என்பது அவனுடைய உபலக்ஷணமாக (ஒரு பொருளின் அடிப்படை தன்மையாக உள்ளது விசேஷணம் எனப்படும். அந்தப் பொருளுக்கு மற்ற பல தன்மைகளாக உள்ளவை உபலக்ஷணம் எனப்படும். உதாரணமாக – உப்பு என்பதன் அடிப்படைத் தன்மை கரிப்பு என்பதாகும்; ஆனால் துகள்களாக உள்ளது

போன்றவை உபலக்ஷணங்கள் ஆகும் - காரணம் கட்டி உப்பு என்பதும் உண்டு அல்லவோ) மட்டுமே கூறப்படவேண்டும் அல்லவோ? (இதற்கு சமாதானம் கூறுகிறார்) அப்படி என்றால் அவனுடைய திருமேனி, குணங்கள் போன்றவற்றையும் உபலக்ஷணமாகக் கூறிவிடலாமே! “சரணெள” என்னும் பதமானது “நாராயண” என்னும் பதத்துடன் இணைந்து கூறப்பட்டு அவை (திருவடிகள்) உபாயமாக உள்ளன என்றும், உபாயமாக இருப்பதற்குத் தேவையான குணங்கள் மற்றும் திருமேனி ஆகியவற்றைக் கொண்டவனே உபாயமாக இருக்கமுடியும் என்றும் கூறினால், அதே கருத்தை ஸ்ரீக்கும் கூறலாம்.

மூலம் - இப்படியிருக்க இவளை விசேஷணமாகக் கொள்ளில், ஸர்வசக்தித்வ விரோதம் வருமென்பார்க்கு இப்புருஷகாரபேசையிலும் ஸர்வசக்தித்வ விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். “யுவத்வாதெள துல்யே” என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்ன குணவிபாகத்தின்படியே, பும்ஸ்த்வ பித்ருத்வ ப்ரசாஸித்ருத்வாதிகளாலே ப்ரதாபோத்தரனாய், தண்டகரனாய் நிற்கிற ஈச்வரனைப் பற்ற இழிவார்க்கு, ஸ்தீரித்வ மாத்ருத்வாதிகளாலே வந்த மார்தவ வாத்ஸல்யாதி குணாதிசயத்தாலே இவள் அவனைப் பற்ற நமக்குப் புருஷகாரமாகையும் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்ய நியதமென்று சொல்லில், இப்படியே ஸஹதர்மசாரிணியான இவளாலே விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு சரண்யனாகையும் ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்ய நியதமென்று கொண்டால், ஒரு ப்ரமாணத்துக்கும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இப்படி உள்ளபோது, பெரியபிராட்டியை ஸர்வேச்வரனுடைய விசேஷணமாகக் கொண்டால், இவனுடைய “அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்” என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு ஏற்படும் என்று கூறுபவர்கள், அவளுடைய சிபாரிசு செய்யும் தன்மையை (புருஷகாரத்தை) மற்றும் ஏற்றுக்கொண்டால், அவளுடைய சிபாரிசு என்பதை இவன் எதிர்பார்ப்பதால், இவனுடைய “அனைத்து சக்தியும் கொண்டவன்” என்னும் தன்மைக்கு முரண்பாடு ஏற்படும் அல்லவோ? இதற்கு விடையாக அவர்கள், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (14) - யுவத்வாதெள துல்யே அபி அபரவசதா சத்ருசமந, ஸ்திரித்வ ஆதீந் க்ருத்வா பகவதி குணாந் பும்ஸ்த்வ ஸுலபாந்; த்வயி ஸ்தீரித்வ ஏகாந்தாந் ம்ரதிம பதிபாரார்த்த்ய கருணா, சக்ஷமா ஆதீந் வா போக்தும் பவதி யுவயோ: ஆத்மநி பிதா - ஸ்ரீரங்கநாயகீ! மேலே கூறப்பட்ட இளமை முதலியவை உங்கள் இருவருக்கும் பொதுவாக உள்ளது என்றாலும்

ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் ஆண்களுக்கே உரிய சில குணங்கள் உள்ளன. அவையாவன - மற்றவர்களுக்கு எளிதில் வசப்படாமல் இருத்தல், அடியார்களின் பகைவர்களை அழித்தல், என்ன இடையூறு வந்தாலும் அடியார்களைக் காத்து நிற்பது - இவை முதலான குணங்கள் அவனிடம் மட்டுமே உண்டு. உன்னிடம் பெண்களுக்கே உரிய குணங்கள் பொதிந்து உள்ளன. அவையாவன - இரக்கம் நிரம்பிய மனம், ஸ்ரீரங்கநாதனின் குறிப்பறிந்து நடத்தல், கருணை, பொறுமை போன்ற பல குணங்கள் உன்னிடம் உள்ளன. இப்படியாக உங்கள் இருவரிடமும் உள்ள குணங்களில் வேறுபாடு உள்ளது - என்ற ச்லோகத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் உள்ள ஆண்மை, அனைத்திற்கும் தந்தையாக இருத்தல், ஆளுந்தன்மை போன்றவற்றால் கடினமானவனாகவும் தண்டிப்பவனாகவும் உள்ளதால், அவனைச் சேதநர்கள் அண்டும்போது, பெண்மை மற்றும் அனைத்திற்கும் தாயாக இருத்தல் போன்றவற்றால் வந்ததான மேன்மை, வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்கள் ஆகியவை அவனிடம் அதிகமாக உள்ளதால் அவள் சிபாரிசு செய்யவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய சுதந்திரமான தன்மையால் அவளை நியமித்துள்ளான் என்று கூறலாம். அப்படியென்றால், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடன் இருந்து அனைத்து செயல்களையும் நடத்தும் அவளைத் தன்னுடைய விசேஷணமாகக் கொண்டு தான் உபாயமாக இருத்தல் என்பதும் ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய சுதந்திரம் காரணமாக இடும் கட்டளை என்று கொள்ளலாம்.

“சரண” என்பதன் பொருள்

மூலம் - இவ்விடத்தில் சரண சப்தம்

உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம்

வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக:

என்று விசேஷிக்கையாலே உபாயபரம்.

விளக்கம் – இங்கு சரணம் என்னும் பதமானது, அஹிர்புத்தந்ய ஸம்ஹிதை (37 – 29) - உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - சரணம் என்னும் பதம் உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகும்; இங்கு உபாயம் என்னும் பொருளே தொனிக்கிறது – என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதால், அது உபாயம் என்னும் பொருளையே தருவதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 45)

105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யும் குணமொன்றினறியே அற்புதம் மென்னக் கண்டோம்.

அவதாரிகை - இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கச் செய்தே, ஈச்வரக்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (கோஸலேத்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் ஜீவாத்மாவிடம் எந்தவிதமான நன்மையும் (அல்லது முயற்சி) இல்லாமல் உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுடைய இத்தகைய செயல்பாடுகள் கைகூடுவதை எங்கேயாவது காண இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாந க்ரியா பஜநலப்யமலப்ய மந்யை:, ஏதேஷு கேந வரதோத்தர கோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வம பஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம்” என்கிறபடியே “அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் ஒன்றினறியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்” என்று திருவயோத்யாதி கோஸல தேசவர்த்திகளான சராசரங்களெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராம பூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி”, “அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸந கர்சிதா:, உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநிச”, “அகால பலநோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா:”

இத்யாதிப்படியே, ஸ்வஸம்சலேஷ விசலேஷைக ஸுக து:க்கங்க ளாகையாகிற நல்ல ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி நடத்தினானென்றும்,

விளக்கம் - (கோஸல சராசரம் ஒன்று இன்றியே) - ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (69) - த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாந க்ரியா பஜநலப்யமலப்ய மந்யை:, ஏதேஷு கேந வரதோத்தர கோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வம பஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம் - கருணைக்கடலே! நீ ஞானயோகம், கர்மயோகம், பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் மட்டுமே அடைய இயன்றவனாகவும், மற்ற உபாயங்களால் அடைய இயலாதவனாகவும் உள்ளாய் என்று அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். வரதனே! உத்தரகோசலத்தில் இருந்த உயிர்கள் அனைத்தும், அங்கிருந்த புற்கள் உட்பட, எந்த உபாயத்தால் உன்னை அடைந்தன - என்பதற்கு ஏற்பவும், திருவாய்மொழி (7-5-1) - அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் - என்பதற்கு ஏற்பவும், அயோத்தி முதலான கோசல நாட்டில் வசிக்கின்ற அசையும் பொருள்கள் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும் எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி. (அற்புதம் என்னக் கண்டோம்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (131-96) - ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராம பூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி - இராமன் இந்தப் பூமியை ஆளும்போது, அனைத்து மக்களுக்கும் “ராமா ராமா” என்பதாகவே சொற்கள் வெளிவந்தன; ஆகவே இந்த உலகம் முழுவதும் இராம ராஜ்யமாகவே ஆனது - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-4,5) - அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸந கர்சிதா:, உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநிச - இராமனைப் பிரிந்து துக்கத்தால் மலர்கள், அரும்புகள், மொட்டு போன்ற அனைத்தும் வாடி, கருகி, உதிர்ந்தன; இராமனைப் பிரிந்து காரணத்தால் அங்கிருந்த ஆறுகள் கொதித்ததால் அந்த நீரை யாரும் அண்ட இயலாமல் காணப்பட்டன; சிறிய குட்டைகள் மற்றும் பெரிய குளங்களும் அது போன்றே ஆயின; காடுகளும் தோட்டங்களும் ஒரே போன்று காய்ந்த இலைகளுடன் கூடியவையாக ஆயின - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-17) - அகால பலநோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா: - காலம் அல்லாதபோதிலும் அனைத்து மரங்களும் பழங்கள் கொண்டவையாகவும், பெருகி

ஓடிய தேன் நிறைந்தவையாகவும் ஆயின - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய பிரிவு மற்றும் சேர்க்கையால் முறையே துக்கம் மற்றும் சுகம் என்பதான நல்ல தன்மை கொண்டவையாக மாற்றியதைக் கண்டோம்.

வ்யாக்யானம் - கோகுலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம், “அவனொருவன் குழலூதின போது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும், மலர்கள் வீழும், வளர்கொம்புகள் தாழும், இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கியவை செய்யும் குணமே”, “மருண்டு மான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய்வழி சோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடைபெயரா வெழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே”, “பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே”, “கோவலர் சிறுமியரிளங் கொங்கை குதுகலிப்ப வுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறு மாலையாகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே” என்கிறபடியே சைதந்ய ப்ரஸரணமில்லாத வருஷங்களோடு, சைதந்யலேசமுள்ள திர்யக்குக்களோடு, சைதந்ய விசேஷார்ஹ மநுஷ்ய ஜாதீயரான சிறு பெண்களோடு வாசியற நிர்ஹேதுகமாக பகவத் ப்ராவண்ய பரவசங்களானமை கண்டு, “நங்கைமீர்க ளிதோரற்புதம் கேளீர்” என்று விசேஷஜ்ஞர் வித்தராய்ச் சொல்லும்படியாகக் கண்டோமென்கை. இத்தால் பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் இப்படிப் பலிக்கக் காண்கையாலே, ஆழ்வாருடைய பக்தியும் பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருஷி பலமென்னத் தட்டில்லை யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (கோகுல சராசரம் செய்யும் குணம்) - கோகுலத்தில் இருந்த அனைத்து பொருள்களும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-10) – அவனொருவன் குழலூதின போது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும், மலர்கள் வீழும், வளர்கொம்புகள் தாழும், இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கியவை செய்யும் குணமே – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-9) - மருண்டு மான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய்வழி சோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடைபெயரா வெழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-8) – பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச்

செவியாட்டகில்லாவே - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-1) – கோவலர் சிறுமியரிளங் கொங்கை குதுகலிப்ப வுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறு மாலையாகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அறிவு என்பது வெளிப்படாத மரங்கள், சிறிதளவு அறிவுள்ள விலங்குகள், சிறந்த அறிவு கொண்ட மனிதப் பிறவிகளான ஆயர்குலப் பெண்கள் என்றுள்ள பலவும் எந்தவிதமான வேற்றுமையும் இன்றி, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், க்ருஷ்ணனிடம் ஏற்பட்ட ப்ரேமையால் ப்ரவசப்பட்டதைக் கண்டு, (அற்புதம் என்னக் கண்டோம்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-1) - நங்கைமீர்க ளிதோரற்புதம் கேளீர் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஈடுபட்டு நிற்பதைச் சான்றோர்கள் கூறக்கண்டோம். எனவே எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பகவான் ஏற்பது என்பதை இவ்விதம் உள்ள செயல்பாடுகளால் காண்கிறோம் என்பதால், நம்மாழ்வாருடைய பக்தியும், பகவான் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி முயற்சி செய்ததன் பலனே ஆகும் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷம் இல்லை.

106. பட்டத்துக்குறிய வாணையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

அவதாரிகை - ஆனால் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்குமளவில் எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கலாயிருக்க, இங்ஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியென்னென்னு மபேசையிலே, நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஈச்வரத்வச் செருக்காலே செய்யுமவற்றுக்கு அடி ஆராயப்படாதென்னுமத்தை லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (பட்டத்துக்குரியவாணையும் அரசும் செய்யுமவை யாராயாது) என்று.

விளக்கம் - “ஆனாலும் காரணம் இன்றி ஸர்வேச்வரன் ஒருவரைத் தன்னிடம் ஏற்றுக்கொள்வான் என்றால், அனைவரையும் அது போன்று ஏற்கலாம் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது நம்மாழ்வார் ஒருவரை மட்டும் இவ்விதம் ஏற்பதற்குக் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்கலாம் இதற்கு விடையாக, “தடையற்ற சுதந்திரம் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஈச்வரத்தன்மை என்பதன் காரணமாகச் செய்யும் செயல்களுக்குக் காரணம் ஆராய இயலாது”, என்று கூற

முடிவு செய்து, அதனை இந்த உலகில் காணப்படும் ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆணையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வாளை யெடுத்தவ னொருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க, இவனை இப்படி இது எடுக்கக்கடி யென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாகப் பரிசுரஹிக்கு மளவில் இங்ஙனொத்த ஸ்தரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவனை இப்படி இவன் பரிசுரஹிக்கைக் கடியென்னென்றும் ஆராய்வாரில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - (பட்டத்துக்கு உரிய ஆணை செய்யுமது ஆராயாது) - அரசன் இல்லாத நாட்டில், பட்டத்துக்கு உரிய யானையுடைய கண்களைக் கட்டிவிட்டால், அந்த யானை யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறதோ அவனே அரசன் என்று கூறுவர்; அப்போது, “மற்ற பலரும் உள்ளபோது இவனை மட்டும் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணம் என்ன?” என்று யாரும் ஆராய்வதில்லை. (அரசு செய்யும் அவை ஆராயாது) - அரசன் ஒருவன் தனது செருக்கிற்கு ஏற்றபடி ஒரு பெண்ணைத் தனது பட்டமஹிஷியாக ஏற்கும்போது, “இவனைப் போன்றே பல பெண்கள் உள்ளபோது இவனை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்தது ஏன்?” என்று யாரும் ஆராய்வதில்லை.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, “ஸ்வாதந்தர்ய மைச்வர மபர்யநு யோஜ்யமாஹு:” என்கிறபடியே பர்யநுயோஜ்யமல்லாத ஐச்வர ஸ்வாதந்தர்ய யுக்தனாய், “பவ மோசுஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே” என்கிறபடியே ஸ்வாதீந பந்தமோசுஷனாய், வேண்டினபோது வேண்டின வஸ்துவை வேண்டினபடியாக்க வல்லனுமான ஸர்வேச்வரன், அஹேதுகமாயிருக்க ஆதர விஷயமாம்படி பட்டத்துக்குரிய வானையும் அரசும் செய்யுமவைபோலே ஸ்வாதீனமுமாய் ஸ்வார்த்தமுமான ஆத்மவஸ்துக்களிலே ஓரொன்றை ஈச்வரத்வச் செருக்கடியான ஸ்வேச்சையாலே ஸ்வவிநியோகார்ஹமாம்படி விஷயீகரித்தால், அல்லாத ஆத்மவஸ்துக்களெல்லாம் கிடக்க இவ்வஸ்துவை இவனிப்படி விஷயீகரிப்பானென்னென்று இதுக்கடி ஆராயப்படா தென்கை.

விளக்கம் - ஆக இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (55) - ஸ்வாதந்தர்ய மைச்வர மபர்யநு யோஜ்யமாஹு: - ஸர்வேச்வரனாக அவன் உள்ளதால் அவனுடைய சுதந்திரத்தன்மை என்பது “நீ ஏன் இவ்விதம் செய்தாய்” என்று யாராலும் கேட்பதற்குத் தகுந்தது அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமன தடையும் இல்லாத ஈச்வரத் தன்மை என்னும் சுதந்திரம் கொண்டவனாகவும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-88) - பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே - உன்னாலேயே ஒருவன் பந்த மோக்ஷத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகிறான், ஆகவே நீயே காப்பாற்றவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்தவனாகவும், விண்ணப்பிக்கும்போது விண்ணப்பித்தவனை அவ்விதமே ஆக்கவல்லவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, அனைவருடைய விருப்பத்திற்கும் ஏற்கலாம்படியாக பட்டத்து யானையும் அரசனும் செய்யும் செயல்கள் போன்று, தனக்கு உரிமையாக உள்ளவையும் தனக்காகவே உள்ளவையும் ஆகிய ஆத்மாக்களில் ஏதோ ஒன்றை, தனது ஈச்வரத்தன்மை என்ற செருக்கு ஏற்படக் காரணமாக உள்ள தனது இச்சையால், தனது பயனுக்குத் தகுதியாகும்படிச் தேர்ந்தெடுக்கிறான். அப்போது “மற்ற பல ஆத்மாக்களும் உள்ளபோது இந்த ஆத்மாவை மட்டுமே இவன் இவ்விதம் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணம் என்ன?” என்று அந்தக் காரணத்தை ஆராய இயலாது என்று கருத்து.

107. முந்நீர் வாழ்ந்தார் குட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத் க்ருத ஸ்வபர வ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிநாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்.

அவதாரிகை - இங்ஙன் சொல்லுவானென்? இவர் தமக்கு ஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களன்றோவில்லை யென்றது; யாத்ருச்சிகாத்ய ஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களடியாக அங்கீகரித்தானானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முந்நீரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - “நம்மாழ்வாரை இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் ஏற்பதற்கு, அவரிடம் அவராகவே அறிந்த செய்து வந்த புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லை. ஆனால் அவர்

அறியாமல் செய்த நற்செயல்கள் காரணமாக அவன் ஏற்றான்”, என்று கூறலாம் அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே” என்று தொடங்கி, ஸர்வேச்வரன் “விசித்ரா தேஹு ஸம்பத்தி” இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரண களேபரங்களை இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையே ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண, நான் அவன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே, அதன் வழியேயொழுகி ஸம்ஸரித்துப் போந்தேனென்று ஸ்வவ்ருத்தாந்தத்தையும்,

விளக்கம் - (முந்நீர் என்கிற ஸ்வவ்ருத்தாந்தர்க்கு) - திருவாய்மொழி (3-2-1) – முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே – என்ற பாசுரத்தில், விசித்ரா தேஹு ஸம்பத்தி -அவனை வணங்குவதற்காக விசித்ரமாக உள்ள இந்தச் சரீரம் அளிக்கப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அண்டுவதற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தை இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாக்கி, இந்த ஆத்மாவானது மோசஷத்தினை அடையும்படிச் செய்வதையே பலனாகக் கொண்டுள்ள இந்த உலகத்தைப் படைத்தான்; ஆனால் நானோ அவன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை அடையாமல், அதனைக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளேன் என்று [நம்மாழ்வாராகிய] தனது செயல்பாடுகளையும்.

வ்யாக்யானம் – “வாழ்ந்தார்கள்” என்று தொடங்கி, முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்தம் போலே நசித்து நசித்து அத:பதித்தார்களென்னுமதொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னு மிவ்வர்த்தந்தானில்லையென்று ஐச்வர்யவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப் போந்தவர்கள் வ்ருத்தாந்தத்தையும்,

விளக்கம் – (வாழ்ந்தார் என்கிற பர வ்ருத்தாந்தர்க்கு) - திருவாய்மொழி (4-1-6) – வாழ்ந்தார்கள் - என்று தொடங்கி, முன்பு வாழ்ந்தவர்கள் அவ்விதம் வாழ்ந்த விதம்

என்பது, மிகுதியான மழையில் எழுகின்ற சிறிய செடிகள் அல்லது பூச்சிகள் போன்று அழிந்து அழிந்து ஆழ்ந்தபடியே இருந்தார்கள் அல்லாமல், ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்று முடிய வாழ்ந்தவர்கள் ஒரே போன்று வாழ்ந்தனர் என்னும் நிகழ்வு இல்லை என்பதை உணர்த்தும்விதத்தில், மிகுந்த செல்வம் கொண்டவர்களாக முன்பு வாழ்ந்து சென்றவர்கள் சரிதங்களையும்,

வ்யாக்யானம் - “சூட்டு நன்மாலைகளை” என்று தொடங்கி, பரமபதவாஸிகள் ஸமாராத நோபகரணங்களை தரித்துக் கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணாநிற்கச் செய்தே அதை யுபேக்ஷித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவரித்தமை சொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வருத்தாந்தத்தையும்,

விளக்கம் - (சூட்டும்) - திருவிருத்தத்தில் (21) - சூட்டு நன்மாலைகளை - என்று தொடங்கி பரமபதத்தில் உள்ளவர்கலள் அவனை ஆராதனம் செய்வதற்குத் தேவையான பொருள்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனை ஆராதனம் செய்தபடி உள்ளபோது, அதனை விடுத்து திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள வெண்ணெயை மிகவும் விரும்பி வந்து அவதரித்த செயலைக் கூறுவதால் பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய செயல்களையும்.

வ்யாக்யானம் - “கோவை வாயாள் பொருட்டு” என்று தொடங்கி, தேச கால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் விரோதி நிரஸநாபதாநங்களை தத்தத் தேசகாலங்களிற்போலே தர்சித்து, நீ இப்படி விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலே னாகிலும், என்னுடைய ஹ்ருதயாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாம்படி என் பக்கலிலே வ்யாமுத்தனாவதே யென்கையாலும், “ஆழியெழ” என்று தொடங்கி, த்ரைவிக்ரமக்ரமணம், ஸமுத்ர மதநம், பூம்யுத்தரணம், ஜகந்நிகரணம், பாரத ஸமர நிர்வஹணம், ஹிரண்ய நிரஸநம், ராவணவதம், பாண கரச்சேதநம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவர்த்தநோத்தரண மாகிற பூர்வ சரிதங்களைப் பத்தும் பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈசுவர வருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியற ஒரு போகியாக ஸாக்ஷாத்கரித் தருளிச்செய்கிற விவர்க்கு

விளக்கம் - (கோவை) - திருவாய்மொழி (4-3-1) - கோவை வாயாள் பொருட்டு - என்ற பாசுரத்தில் இடம், காலம் போன்றவற்றால் வெவ்வேறாக உள்ளதான இராமன் மற்றும் க்ருஷ்ணன் ஆகிய அவதாரங்களில் பகைவர்களை அழித்தமை என்பதை அந்தந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றில் உள்ளது போன்றே தரிசித்து, “நீ இவ்விதம் பகைவர்களை அழிக்கும்போது, அந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றில் நான் இருந்து உனக்கு அந்தக் களைப்பு நீங்கும்படியாக ஏதும் உதவவில்லை; ஆனாலும் எனது நெஞ்சம் போன்றவை உனது இன்பத்துக்குப் பயன்படும்படியாக என்னிடம் நீ ப்ரேமை கொண்டவனாக உள்ளாயே”, என்பதாலும். (ஆழி) - திருவாய்மொழி (7-4-1) - ஆழி எழ - என்ற பாசுரத்தில் மூன்றடி அளத்தல், கடலைக் கடைதல், பூமியை மேலே உயர்த்தல், உலகத்தை உண்ணுதல், மஹாபாரத யுத்தத்தை நடத்துதல், ஹிரண்யனை அழித்தல், இராவணனை வதைத்தல், பாணாஸுரனுடைய தோள்களைத் துண்டித்தல், உலகத்தைப் படைத்தல், கோவர்த்தன மலையை எடுத்தல் போன்ற பலவிதமான நிகழ்வுகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பலமடங்கு உரைப்பதாலும், (என்கிற ஸாக்ஷாத்த்ருத பர வருத்தாந்தர்க்கு) - ஸர்வேச்வரன் செய்த செயல்களை எந்தவிதமான தடையும் இன்றி ஒரு போகியாக மட்டுமே நின்று அருளிச்செய்கிற நம்மாழ்வாருக்கு.

வ்யாக்யானம் - அஜ்ஞாதமான தொன்றில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கக்கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்க ஞண்டாகில் அல்லாதவற்றோபாதி ப்ரகாசிக்குமிறே யென்றபடி. இத்தால், ப்ரகாசித்ததாகில் அருளிச்செய்வர்; இப்படி யருளிச்செய்யக் காணாமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுக ப்ரஸாத ப்ரகாசக வசநங்கள் பலவுருளிச்செய்தமை காண்கையாலும், அவையும் இவர்க்கில்லை யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (யாத்ருச்சிகாதிகள் உண்டாகில் தோன்றும்) - அறியாத விஷயங்கள் என்று ஏதும் இல்லாததால், தம்மை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொண்டதற்கான காரணமாக “தற்செயலாக விளைந்த புண்ணியங்கள்” என்று தன்னிடம் ஏதும் இருந்தது என்றால், மற்ற விஷயங்கள் போன்று அதுவும் நம்மாழ்வாருக்கு

விளங்கியிருக்கும். அவ்விதம் அவருக்கு விளங்கியிருந்தால் அதனை அவர் அருளிச்செய்திருப்பார்; ஆனால் இவ்விதம் அவர் அருளிச்செய்யவில்லை என்பதாலும், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அருள் புரிவான் என்பது போன்ற பல வரிகளை இவர் அருளிச்செய்துள்ளதாலும், அது போன்றுள்ள “தற்செயலான புண்ணியங்கள்” முதலான ஏதும் இவரிடம் இல்லை என்றாகிறது.

108. செய்தநன்றி தேடிக்காணாதே கெடுத்தாய் தந்தாயென்ற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

அவதாரிகை - இப்படி அங்கீகார ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையே யாகிலும் அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக வானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (செய்த நன்றி தேடிக்காணாதே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் நம்மாழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணமாக இவரிடம் புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லை என்றாலும், “அவனை வெறுக்காமை, அவனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் இருத்தல்” போன்ற தன்மைகள் இவரிடம் இருந்து, அதனால் அவன் இவரை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “வாட்டாற்றாற் கெந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்று ஸர்வேச்வரன் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமேதேனுமுண்டோவென்று தேடிக் காணாதே, “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித் தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும், இரண்டும் அவனாலே உண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மமடியாக வந்ததன்றென்கை.

விளக்கம் - (செய்த நன்றி தேடிக் காணாதே) - திருவாய்மொழி (10-6-8) - வாட்டாற்றாற்கு எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே - என்பதற்கு

ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்குக் காரணமாகத் தன்னிடம் நற்செயல்கள் ஏதும் உண்டோ என்று ஆராய்ந்தபடி இருந்து அவற்றைக் காணாத காரணத்தால், (கெடுத்தாய் என்ற அத்வேஷமும் தந்தாய் என்ற ஆபிமுக்யமும்) - திருவாய்மொழி (2-7-8) - என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப தீயமனம் என்ற வெறுப்பு நிலையும், திருவாய்மொழி (2-7-7) - மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அண்டி நின்று தொழும்படி உள்ள மனம் ஏற்படுவதான நிலையும், (ஸத்கர்மத்தால் அல்ல) - இந்த இரண்டு நிலைகளும் அவனால் ஏற்பட்டன என்று நம்மாழ்வாராகிய தானே உறுதியாக உரைப்பதால், அத்வேஷம் மற்றும் ஆபிமுக்யம் ஆகிய இரண்டும், நல்ல கர்மங்கள் காரணமாக வந்தது அல்ல என்றாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 190)

3-3-4 ஈசன் வானவர்க் கென்ப னென்றாவது

தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு

நீசனேன்றை வொ(யொ)ன்றுமிலே னென்கட்

பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே

பொருள் - “அவன் நித்யஸூரிகளின் தலைவன்” என்று கூறுவேன். இவ்விதம் உரைத்தால் தாழ்ந்த குணங்களால் பூர்ணமாக நிறைந்தவனும், ஸத்வகுணங்களால் ஏற்படும் பூர்த்தி ஏதும் அற்றவனும் ஆகிய என்னிடம், எல்லையற்ற பாசத்தை வைத்துள்ளவனும், எல்லையற்ற தேஜஸ் நிறைந்த திருமேனியுடன் கூடியவனும் ஆகிய திருவேங்கட முடையானுக்கு நான் உரைத்தது பெருமை ஆகுமோ?

அவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் என்றார் - கீழ்; அத்யந்த ஹேயனான என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு “நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான்” என்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ என்கிறார்.

விளக்கம் - “நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை முழுவதுமாக அளித்தவன்” என்று கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். மிகவும் தாழ்ந்தவனாகிய என்னிடம் பாசம் வைத்துள்ள அவனுக்கு “நித்யஸூரிகளின் தலைவன், அவன் அவர்களுக்குத் தன்னையே அளித்தான்” என்று கூறுவது ஏற்றம் அளிக்குமோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்று சொன்னேன். (என்றால்) நான் இப்படி சொன்னால். (அது தேசமோ திருவேங்கடத் தானுக்கு) திருமலையிலே வந்து ஸுலபனாய் நிற்கிறவனுக்கு “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” என்றிருக்கிற இது ஓர் ஏற்றமாயிற்றதோ? ஸ்ரீவைகுண்டதானனுக்கிறே அது ஏற்றம், திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லுகிறேனாக ப்ரமித்தேன்; கானமும் வானரமும் வேடுமானார் ஓலக்கங்கொடுக்க நிற்கிறவனுக்கு நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங் கொடுக்க நிற்கிறது ஓர் ஏற்றமோ - பரமபதத்தை விட்டு இங்கே வந்து இந்நிலத்தையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கிறவனுக்கு. முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுமவனுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லும்போது, தட்டியிலிருந்த போதைப் படியையிட்டு ஏற்றஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

விளக்கம் - (ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்) - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்று கூறினேன். (என்றால்) - நான் இவ்விதம் உரைத்தால். (அது) - “அது” என்றால் “ஈசன் வானவர்க்கு என்று உரைத்தால்” என்று பொருள். தேசம் என்றால் ஏற்றம் என்று பொருள். அவ்விதம் உரைப்பது திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் ஆகாது. எப்படி? திருமலையில் வந்து அனைவரும் எளிதில் அண்டலாம்படி நிற்கும் அவனைத் திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்று கூறினால் ஏற்றம் தருமோ? அவ்விதம் உரைத்தால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு மட்டுமே ஏற்றம் அளிக்கும். ஆனால் இதன் மூலம் நான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் கூறுவதாக எண்ணி மயங்கினேன். நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையுமே உடையவன் என்ற நிலையில் பரமபதத்தில் உள்ளதால் மற்ற அனைவரைக் காட்டிலும் அங்கு ஏற்றம் என்றாலும், இங்கு வந்து நிற்கும்போது, இந்த நிலையில் அந்தப் பரமபதநாதனைக் காட்டிலும் எளிமை காரணமாக மேம்பட்டு நிற்கும் திருவேங்கடமுடையானுக்கு அவ்விதம் உரைப்பது ஏற்றம் தருமோ என்று கருத்து. நான்முகன் திருவந்தாதி (47) - கானமும் வானரமும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய சபையில் உள்ள இவனுக்கு, நித்யஸூரிகளுடைய சபையில் உள்ள நிலை என்பது ஏற்றம் தருமோ? அதாவது பரமபதத்தை விட்டு இங்கு வந்து “இந்தத் திருமலையில் உள்ளவன்” என்று இந்த

நிலத்தின் மூலம் அடையாளம் காட்டப் பெறும் இவனுக்கு, அங்குள்ள நிலை ஏற்றமோ? சிறையில் இருந்த ஒருவன் முடி சூடி, அரசனாகி விட்ட பின்னர், அவன் சிறையில் இருந்த நிலையை அதன் பின்னர் உரைத்தால், அவனுக்கு ஏற்றம் தருமோ? இங்கு முடி சூடிய அரசு நிலை என்பது திருவேங்கடம், சிறை என்பது பரமபதம் என்று கருத்து. அதாவது எளிமை என்பதே ஏற்றம் என்று உள்ளவனுக்கு, பரத்வம் கூறுதல் தாழ்வே ஆகும் என்று கருத்து. இதனைத் திருப்பாவையில் (28) – சிறு பேர் அழைத்தனவும் சீறியருளாதே – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லலாவது பின்னை நீர் ஏதாக நினைத்திருந்தீர்? என்ன; (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி) என்ன வேண்டாவோ? இது கிடக்க அத்தையோ சொல்லுவது? (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) நீசத்வத்தையும், நிறைவில்லாமையையுங் கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று என்கிறாராயிற்று. “அமர்யாத:”, “ந்ருபஸு:” என்னுமாபோலே ஜநநிக்கும் மற்றொன்றுக்கும் வாசிவையாதே பரிமாறும் ஜந்மமிறே. சாஸ்த்ரங்கள் “ஆகாது” என்று நிஷேதித்தவற்றை அநுஷ்டித்து, அவற்றில் நின்றும் மீளமாட்டாதே போந்தேன். “சஷுத்ர:” கெடுவாய்! சாஸ்த்ர மர்யாதையைத் தப்பி நிற்கவாகாது காண்” என்று ஒருவன் சொன்னால், அதைக் கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சில் அளவில்லாதானொருவன். “சலமதி” அதவா சொல்லுவாரையும் பெற்று, அது நெஞ்சிலே படவும் பெற்றதாகில் அது தன்னை விச்வஸிக்கப்படாது; “நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன்” என்னுமாபோலே. “அஸூயா ப்ரஸவபூ:” ஹிதஞ் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமாயிற்றுப் பொறாதபடி. “க்ருதக்ந:” உபகரித்த விஷயத்திலே, அதை இல்லை செய்து அபகாரங்களைப் பண்ணிப் போந்தேன். “துர்மாநீ” அபகாரங்களைப் பண்ணிப் போருகையன்றிக்கே ஹிதஞ் சொன்னவர்களுக்கும் என்னை மேலாக நினைத்துப் போந்தேன். “ஸ்மரபரவச:” அறிவுடையார்க்கு மேலாக நினைத்திருப்பது, காமுகர்க்குக் கீழாக நினைத்திருப்பது. “வஞ்சநபர:” புறம்பே பறித்துக் கொண்டு வந்து ஒரு ஸ்த்ரீ பக்கலிலே ஒதுக்குமாயிற்று; அங்கே திரண்டவாறே அவ்விடத் தன்னில் நின்றும் அபஹரிக்குமாயிற்று. “ந்ருசம்ஸ:” நம்மை விச்வஸித்த விஷயத்திலே க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணினோம்” என்று இரக்கமுமின்றிக்கே யிருக்கை. “பாபிஷ்ட:”

இதுதான் உருவச் சொல்லும்படியாயிற்று மேன்மேலெனக் காரியம் பார்ப்பது. பாபத்திலேயாயிற்று ஊன்ற அடியிட்டிருப்பது. “இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப்பாசரம் சொல்லமாட்டேன்” என்னுமாம் அநந்தாழ்வான்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “சரி, அப்படியென்றால் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் என்று நீவிர் எதனை, எப்படி உரைப்பிர்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி) - இவ்விதம் உரைப்பதை விடுத்து, முன்பு உரைத்தது போன்று “ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்” என்று உரைப்பது சரியோ என்கிறார். (நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்) - தாழ்வாக உள்ள தன்மை, அவன் விஷயத்தில் நிறைவற்ற தன்மை ஆகியவையே தன்னை ஆழ்வாராகச் செய்தது என்கிறார். ஆனால் மயர்வற மதிநலம் அருளிப் பெற்ற இவர் தன்னை “நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்” என்று தவறாக உரைக்கலாமோ என்றால், தன்னைப் பகவான் முன்பு தாழ்த்திக் கூறுவதில் தவறில்லை என்று கருத்து. இவ்விதம் உரைப்பதில் தவறில்லை என்பதை ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரத்தின் மூலம் விளக்குகிறார்; இங்கு ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. அந்த ச்லோகம் (62) - அமர்யாத: க்ஷுத்ரச் சலமதி: அஸூயா ப்ரஸவபூ: க்ருதக்நோ துர்மாநீ ஸ்மரபரவசோ வஞ்சநபர: ந்ருசம்ஸ: பாபிஷ்ட: கதமஹமிதோ துக்கஜலதே: அபராத் உத்தீர்ணஸ்தவ பரிசரேயம் சரணயோ: - மரியாதை அற்றவனாயும், உபாயங்கள் அற்றவனாயும், ஸஞ்சல மனம் கொண்டவனாயும், பொறாமையின் உற்பத்தி இடமாயும், மற்றவர் செய்த உபகாரத்தை மறந்தவனாயும், தீய அஹங்காரம் கொண்டவனாயும், தர்மத்திற்குப் புறம்பான செயல்களை அனுபவிப்பதில் உள்ள ஆசையால் மற்றவர் வசப்பட்டவனாயும், வஞ்சிப்பதையே இயல்பாக உடையவனாயும், க்ருரமான செயல்கள் செய்பவனாயும், பாவங்களைச் செய்பவனாயும் உள்ள நான், கரை காண இயலாத இந்தத் துக்கம் என்ற ஸமுத்திரத்திலிருந்து எவ்விதம் கரையேறி உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்வேன் - என்பதாகும். இதற்கான வ்யாக்யானம் இப்போது செய்யப்படுகிறது. “அமர்யாத:” - பசு போன்ற பலவும் இவ்விதம் மரியாதை அறியாமல் உள்ளபோது அவைகளைக் காட்டிலும்

மனிதனுக்கு ஏற்றம் உண்டு என்றாலும், சாஸ்த்ரங்களை அறிந்து அதன் பின்னர் அவை அது போன்று மரியாதை முதலானவை இல்லாமல் நடந்து கொள்ளவில்லையே! ஆனால் தள்ளப்பட வேண்டிய பலவற்றையும் நான் கொண்டுள்ளதால், என்னை நோக்கும்போது அவற்றை “வசிஷ்டர்” என்று புகழலாம்படி அவை உள்ளன; இது போன்று தாய்க்கும் மற்றவற்றுக்கும் உள்ள வேற்றுமை அறியாமல் செயல் செய்கின்ற பிறவி. சாஸ்த்ரங்கள் “இவற்றைச் செய்யக்கூடாது” என்று தடுத்தபோதிலும், அப்படித் தடுக்கப்பட்டவற்றை இயற்றியபடி இருந்து, அவற்றிலிருந்து மீண்டு வர இயலாமல் இருந்தேன். “சுஷுத்ர:” - எனது நிலையைக் காணும் ஒருவன், “இவ்வீதம் நீ செய்யலாகாது. சாஸ்த்ரங்களை மீறி நடத்தல் கூடாது” என்று உபதேசித்தால், அந்த உபதேசங்களை மனதில் ஏற்காமல், “நீ எப்படிப்பட்டவன், அவன் எப்படிப்பட்டவன் என நான் அறிவேன்” என்று உரைத்து அவற்றை ஏற்காமல் உள்ளவன். “சலமதி:” - அல்லது, நான் மரியாதை அறியாதவன், திருமாலை (6) - மறம் சுவர் எடுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப என்னைச் சுற்றி ஒரு மதில் எடுத்துக் கொண்டு நிற்பவன் என்பதால் என்னருகில் யாரும் வருவதில்லை; அப்படியே யாரும் வந்து நல்லவற்றை உரைத்தாலும், அதனை நான் புரிந்து கொண்டாலும், அதனை நம்பாமல் உள்ளேன்; அதாவது, பெரியதிருமொழி (1-2-4) - நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். “அஸூயா ப்ரஸவபூ:” - எனக்கு நன்மைகளை ஒருவன் செய்தாலும், அவற்றைத் தள்ளி, அபராதங்களை மட்டுமே செய்தபடி உள்ளேன். “துர்மாதீ” - செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்வதுடன் நிற்காமல், எனக்கு நன்மை உரைப்பவர்களைக் காட்டிலும் நான் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணிக் கொண்டேன். “ஸ்மரபரவச:” - அறிவுள்ளவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும், தாழ்ந்தவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாயும் என்னை நான் எண்ணியபடி உள்ளேன். “வஞ்சநபர:” - மற்றவர்களிடம் பொருள்களை அபகரித்துக் கொண்டு வந்து ஒரு பெண்ணிடம் கொடுப்பதும், அவளிடம் பொருள்கள் அதிகமாகும்போது, அதனையும் பறிப்பது என்று உள்ளேன். “ந்ருசம்ஸ:” - நம்மை நம்பியவர்கள் விஷயத்தில் நாம் வஞ்சனையைச் செய்தோமே என்று சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல் உள்ளேன். “பாபிஷ்ட:” - இவை அனைத்தும் குறைவே என்று கூறும்படியாக மேன்மேலும் பல தகாதவற்றைச் செய்தல். பாபங்கள் செய்வதில் மட்டுமே ஊறிப்போய் உள்ளேன். “இந்த ச்லோகம் ஸ்வாமி

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது என்றாலும், எனது வாயால் இதனை உரைக்கமாட்டேன்”, என்று ஸ்வாமி அநந்தாழ்வான் உரைப்பார்; காரணம் ஆளவந்தாருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளபோதிலும் அநந்தாழ்வான் தனக்கு இத்தனை குறை உள்ளதாகக் கூறுகிறாரே என்று ஸர்வேச்வரன் வருந்துவான் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்) “அநாத்மகுணமே என்பக்கலிலே யுள்ளது, ஆத்மகுணங்கள் ஒன்றுமில்லை. என் தண்மையும் நிறைவில்லாமையுமிதே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிறார்” என்பராம் பிள்ளை திருநறையூரறையர். இவ்வார்த்தையென்றது “ஈசன் வானவர்க்கென்பன்” என்றத்தை. (என்கண் பாசம் வைத்த) என்பக்கலிலே பாசத்தை வைத்த. நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான், என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினான், அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகக்காக அவர்களோடே கலந்தான், தன் ஸத்தை பெறுகக்காக என்னோடே வந்து கலந்தான். ப்ராதம்யத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல் சீரைக்கும் ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள்பக்கல்; நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது எனக்கு என்கிறார். அன்றியே, “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாம்படி பண்ணினான் என்கிறார் என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு” என்று அருளிச்செய்வார். அதாவது, “என் கண் பாசம் வைத்த” - என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷய பாசத்தை யுண்டாக்கினான் என்றபடி. (பரஞ்சுடர் சோதிக்கே) அஹ்ருதயமா யிருக்கச் செய்தே மனிச்சுக்காகக் கலந்தானா யிருக்கை யன்றிக்கே ஸஹ்ருதயமாகக் கலந்தான் என்னுமிடம் தோற்றாநின்றதாயிற்று வடிவிற்பிறந்த புகர். உஜ்ஜ்வலனாயிரா நின்றான். கலந்த பின்பு முன்பில்லாத புகரெல்லா முண்டாயிராநின்றது வடிவிலே. பிராட்டியோடே கலந்தாற்போலே இராநின்றான்.

விளக்கம் - (நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்) - ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பில்லாத குணங்கள் மட்டுமே என்னிடம் உள்ளன; ஆத்மகுணங்கள் ஏதும் என்னிடம் இல்லை. “எனது தாழ்வு மற்றும் ஆத்மகுணங்கள் நிறைவாக இல்லாமை என்ற காரணத்தால்தான் நான் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றம் கூற முனைந்து - வானவர்க்கு ஈசன் - என்று கூறிவிட்டேன் என்கிறார்” என்று ஸ்வாமி பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் உரைப்பார். (என் கண் பாசம் வைத்த) - நித்யஸூரிகளுக்கு

ஈசனாக உள்ளான். என்னிடம் பாசம் வைத்தான். அவர்களுக்கு இருப்பு நிலை ஏற்படுவதற்காக அவர்களுடன் கலந்தான்; ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய இருப்பு நிலை வேண்டி என்னுடன் கலந்தான். இரண்டாவது விவாகம் செய்து கொள்ளும் ஒருவன், முதல் மனைவி தன்னால் விவாகம் செய்து கொள்ளப்பட்டவள் என்பதாலும், “முதல் மனைவி பிழைப்பதற்கான வழியை இவன் அளிக்கவில்லை” என்று ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி உரைப்பர் என்பதாலும், காவி ஆடை அணிந்து முதல் மனைவி பிச்சை எடுத்தால் தனக்கு அவமானம் ஏற்படும் என்பதாலும் முதல் மனைவிக்குச் சிறிது பொருள் கொடுப்பது உண்டு; இது போன்று நித்யஸூரிகளிடம் இவன் உள்ளான்; ஆனால் தனது நெஞ்சத்தையும் திருமேனியையும் எனக்கே முழுமையாக அளித்தான் என்கிறார். அல்லது எனக்கு ஸர்வேச்வரனாகிய அவனிடம் மிகுந்த அன்பை உண்டாக்கினான் என்றும் கூறுவதாகச் சிலர் பொருள் உரைப்பர். முதல் பொருள், ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் அன்பு வைத்ததையும், இரண்டாவது பொருள், ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாருக்குத் தன் மீது அன்பு ஏற்படுத்தியதையும் குறிக்கிறது. அதாவது என்னிடம் அவனைக் குறித்த பாசத்தை ஏற்படுத்தினான். (பரஞ்சடர்ச் சோதிக்கே) - இதயபூர்வமாகக் கலக்காமல் மனதிற்காக மட்டுமே கலந்தான் என்பது அல்லாமல், இதயபூர்வமாகக் கலந்தான் என்பதை வெளிப்படுத்தும்படி அவனுடைய தோற்றத்தில் ஒளி வீசியது. தன்னுடன் கலந்த பின்னர், முன்பு இல்லாதவிதத்தில் திருமேனியில் தேஜஸ் நிறைந்தது என்கிறார். பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்துள்ளபோது எவ்விதம் உள்ளானோ அது போன்று உள்ளான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 52)

47. இறைஞ்சப்படும் பரன் ஈசன் அரங்கன் என்று இவ்வுலகத்து அறஞ்செப்பும் அண்ணல் இராமானுசன் என் அருவினையின் திறஞ்செற்று இரவும் பகலும் விடாது என் தன் சிந்தையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான் எனக்கு ஆறும் நிகரில்லையே.

விளக்கவுரை - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் சரணம் புக ஏற்றவனாகவும், அனைத்து ஆத்மாக்களின் தலைவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் யார் என்றால், திருவரங்கத்தில் கண்வளரும் பெரியபெருமாள் என்ற திருவரங்கச்செல்வனே ஆவான் - என்று, இப்படியாக இருள்தருமா ஞாலத்தில் உள்ள மக்களுக்கு உயர்ந்த உபாயத்தை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தர்மத்தை இந்த உலக மக்களின் சுக-துக்கம் ஆகியவற்றைத் தன்னுடையதாகவே கொள்ளும் உறவினன் போன்ற எம்பெருமானார் உபதேசித்தார். இவர் எனக்குச் செய்த உதவி என்ன என்றால் - எத்தனை அனுபவித்தாலும், எத்தனை ப்ராயச்சித்தம் செய்தாலும் கழியாமல் எனது வினைப்பயன்கள் இருந்தன; அவற்றை அழித்தார்; அவை மீண்டும் என்னை அண்டிவிடாமல் தடுக்க, இரவு-பகல் பாராமல் இடைவிடாமல் எனது இதயத்தில் நிலையாக வீற்றிருந்தார். இத்தகைய இவரது வாத்ஸல்ய குணத்திற்கு ஈடில்லாமல் இருந்தார். இவ்விதம் எம்பெருமானாரை அடைந்துவிட்ட எனக்கு, இந்த உலகில் நிகரானவர்கள் யாரும் இல்லை.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசித்து உஜ்வலராக அவரை வணங்கினோமென்று சொல்லி, இதிலே – லோகத்தாரெல்லாரையும் குறித்து ஸர்வஸமாச்ரயணீயனான ஸர்வேச்வரன், கோயிலிலே ஸந்நிஹிதனாயிருந்தான்; அவனை ஆச்ரயியுங்கோளென்று பரம தர்மத்தை உபதேசித்த உபகாரகரான எம்பெருமானார், என்னுடைய ஆர்த்தாபராதங்களை நசிப்பித்து திவாராத்ர விபாகமற என்னுடைய ஹருதயத்திலே ஸுப்ரதிஷ்டிராய், இவ்விருப்புக்கு ஸத்ருசமொன்றுமில்லை யென்னும்படி யெழுந்தருளியிருந்தார். இப்படியான பின்பு நமக்கு ஸத்ருசரொருவரு மில்லையென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனது திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானார் ப்ரகாசித்து ஒளிர்ந்தபடி நின்றபோது, அவரை வணங்கியதைக் கூறினார். இந்தப் பாசுரத்தில் – அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ளவர்களை நோக்கி எம்பெருமானார், “அனைத்து ஆத்மாக்களும் அண்டி நிற்கும்படியாக ஸர்வேச்வரன் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மிகவும் அருகில் உள்ளான். அவனை அண்டுவீர்களாக” என்று மிகவும் உயர்ந்த தர்மத்தை உபதேசித்தார்; இப்படியாக உபகாரம் செய்தவராகிய எம்பெருமானார் எனது துன்பங்களை மற்றும் தவறுகளை அழித்து, இரவுபகல் என்று வேறுபாடு ஆராயாமல், எப்போதும் எனது உள்ளத்தில் நிலையாக நின்று, இவ்விதம் அவர் உள்ள நிலைக்கு இணையாக எத்தனையும் காண இயலாது என்னும்படியாக எழுந்தருளியுள்ளார்; இவ்விதம் ஆன பின்னர் நம்மைப் போன்று இந்த உலகில் வேறு யாரும் இல்லை – என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (இறைஞ்சப்படும்) “ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ரந்த சேதஸாம் விஷ்ணுபோதம் விநாநந்யத் கிஞ்சித் அஸ்திபராயணம்”, “ஸர்வலோக சரண்யாய”, “சரண்ய சரணம் ஸுஹ்ருத்”, “சரண்ய ஸர்வலோகாநாம் பிதா மாதாச்ச மாதவ:” என்றும், “எழுவார் விடை கொள்வார் ஈன் துழாயானை வழுவா வகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்” என்றும், “முழுவேழலகுக்கும் நாதன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாய்க் கொண்டு ப்ரஸித்தனாய். (பரன்) “பர: பராணாம்” என்கிறபடியே ஸர்வஸ்மாத்த்பரனான. (ஈசன்) ஸர்வேச்வரன்.

(அரங்கனென்று) அநந்தசாயித்வாதிகளாலே கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளென்று.

விளக்கம் - (இறைஞ்சப்படும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் விஷ்ணுபோதம் விநாநந்யத் கிஞ்சித் அஸ்திபராயணம் - பிறப்பு என்னும் பெருங்கடலில் மூழ்கினவர்களாய், ஐம்புலன்களாகிற என்னும் நீர் வாழ் விலங்குகளால் இழுக்கப்படுகின்றவர்களாய் உள்ளவர்களுக்கு, எங்கும் நிறைந்திருக்கிற விஷ்ணுவாகிற ஓடத்தினைத் தவிர, சிறந்த கதி வேறு ஏதும் இல்லை - என்றும், ஸர்வலோக சரண்யாய - அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகத்தக்கவன் - என்றும், சரண்ய சரணம் ஸுஹ்ருத் - சரணம் அடையப்படும் இடம், நெருங்கிய நண்பன் - என்றும், சரண்ய ஸர்வலோகாநாம் பிதா மாதாச்ச மாதவ: - அனைத்தும் சரணம் புகும் தந்தையும் தாயும் மாதவனே ஆவான் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (26) - எழுவார் விடை கொள்வார் ஈன் துழாயானை வழுவா வகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-2) - முழுவேழலகக்கும் நாதன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து உயிர்களும் அண்டி நிற்கும்படி உள்ளதால் மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்றவன். (பரன்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-85) - பர: பராணாம் - உயர்ந்தவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் உயர்ந்தவனாய். (ஈசன்) - ஸர்வேச்வரன். (அரங்கன்) - ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கையில் திருவரங்கத்தில் கண்வளர்கின்ற பெரியபெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (இறைஞ்சப்படும்) ஸர்வஸமாச்ச்ரயணீயன். (ஈசன்) ஸர்வஸ்மாத்த்பரன். (ஈசன்) “ஸ்வாபாவிகா நவதிகாதிசயே சித்ருத்வம் நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி” என்கிறபடியே ஸர்வஸ்வாமியானவன். இந்த மஹிமாவாந் ஆரென்னில், (அரங்கன்) அப்படிப்பட்டவன் எட்டாநிலத்திலேயிராதே இன்று ஸந்நிஹிதனாய் ஸுலபனாய்க் கோயிலிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற திருவரங்கச்செல்வனார். (என்று) இப்படிப்பட்டவரென்று, (இவ்வுலகத்து) அதர்மாநுஸாரியான இந்த லோகத்திலே, அதர்மபூதமான இருள்தருமா ஞாலத்திலே யிருந்துள்ள ஜநங்களுக்கு. (அறஞ் செப்பும்) ஸாக்ஷாத் தர்மத்தை

அருளிச்செய்யும். அன்றிக்கே, அப்படிப்பட்டவனை ஆச்ரயியுங்கோளென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயத்தை உபதேசித்தருளும்.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (இறைஞ்சப்படும்) – அனைத்து உயிர்களும் அண்டி நிற்கும்படியாக உள்ளவன். (ஈசன்) – அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். (ஈசன்) ஸ்தோத்ரரத்னம் (11) – ஸ்வாபாவிகா நவதிகாதிசயே சித்ருத்வம் நாராயண த்வயி ந ம்ருஷ்யதி - இயல்பாகவே உண்டானதும், தனக்கு மேற்பட்ட எல்லை அற்றதும் ஆகிய ஈச்வரனாக உள்ள தன்மை - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்திற்கும் எஜமானன். இப்படிப்பட்ட மகிமை பொருந்தியவன் யார் என்றால், (அரங்கன்) - அப்படிப்பட்டவன் நமக்கு எளிதில் காணக் கிடைக்காத பரமபதம் போன்ற இடங்களில் அல்லாமல், மிகவும் அருகில், எளிதாகக் காணவல்லவனாக திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள திருவரங்கச்செல்வனார். (என்று) - இப்படிப்பட்டவன் என்று. (இவ்வுலகத்து) - அதர்மங்களை எப்போதும் செய்தபடி உள்ள இந்த லோகத்தில். திருவாய்மொழியில் (10-6-1) – இருள் தருமா ஞாலம் – என்பதாகக் கூறப்படும் இந்த உலகில் உள்ள அதர்ம வழியில் நிலைக்கும் மனிதர்களுக்கு. (அறம் செப்பும்) - எப்போதும் உயர்ந்த தர்மத்தை மட்டுமே உபதேசித்தபடி உள்ள. அல்லது, “அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதனை அண்டி நில்லுங்கள்” என்று ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பிழைக்கும் உபாயத்தை உபதேசித்து அருளுகிற.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (இறைஞ்சப்படும்) தேவஜாதிக்கு ஒரு உபத்ரவம் வந்தால் அவர்களெல்லாருந் திரண்டு ப்ரஹ்மாவோடே கூடிப் போய்க் கூப்பிடும் கூப்பீடு கேட்கைக்காக வ்யூஹ ஸ்த்தாநமான திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்து அவர்களாலே ஸேவிக்கப்படுமவன். இத்தால் வ்யூஹத்தைச் சொன்னபடி. (பரன்) “அயர்வறு மமரர்க் எதிபதியான” பரன். (ஈசன்) “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” என்கிறபடியே ஸர்வரையும் நியமிக்கைக்காக ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்குமவன். இத்தால் அந்தர்யாமித்வத்தைச் சொன்னபடி. (அரங்கன்) “அர்ச்சயஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சக பராதீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி:” என்னும்படியான அர்ச்சாவதாரங்களிலே வைத்துக் கொண்டு ப்ரதாநனாயிருக்குமவன். இத்தால் – அர்ச்சாவதாரத்தைச் சொன்னபடி. (அறம்)

“ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:”, “யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்” என்கிறபடியே அவதாரங்களிலே ப்ரதாநமான விபவம். (என்று) என்கிறத்தை இத்தோடே அந்வயித்தபடி. அஞ்சுவகைப் பட்டிருக்கும் நாராயணனை ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று அருளிச்செய்யு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (பரன்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்றுள்ளவன்; இதனால் பர நிலையை உரைத்தார். (ஈசன்) - தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-11-21) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்திற்கும் உள்ளே நுழைந்து அவற்றை நியமிப்பதால், அவனே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் நியமிக்கும் பொருட்டு அனைவருக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாக உள்ளான். இதன் மூலம் அந்தர்யாமி நிலையை உரைத்தார். (அரங்கன்) - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-74) - அர்ச்சயஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணு: அர்ச்சக பராதீந அகில ஆத்ம ஸ்திதி: - இந்தப் பூமியில் உள்ள கோயில்கள், வீடுகள், ஆச்ரமங்கள் ஆகியவற்றில் ஆராதனை செய்யும்படியான அர்ச்சா விக்ரஹமாக, அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்பவனாக, அர்ச்சகரால் ஸமர்பிக்கப்படும் அனைத்து நிலைகளையும் ஏற்றுக் கொள்பவனாக மகிழ்வுடன் உள்ளாயே - என்பதற்கு ஏற்ப அர்ச்சாவதாரங்களில் முதன்மையானவன். இதன் மூலம் அர்ச்சா நிலையை உரைத்தார். (அறம்) - ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: - இராமன் தர்மத்தின் ஸ்வரூபம் - என்றும், யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - வேதம் அறிந்தவர்கள், வேதாந்தங்கள் அறிந்தவர்கள் ஆகிய பலரும் பரமபுருஷனாகிய க்ருஷ்ணனையே பழமையான தர்மத்தின் ஸ்வரூபம் என்று கூறுகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவதாரங்களில் முதன்மையான விபவம்; இதனால் விபவ நிலையை உரைத்தார். இப்படியாக ஐந்து நிலைகளில் உள்ள நாராயணனை, அடையப்படும் இலக்கு என்றும், அந்த இலக்கை அடையச்செய்யும் உபாயம் என்றும் உரைத்தார் என்பதாகவும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அண்ணல்) “ஸஹி வித்யாத: தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜன்ம” என்றும், “குருர்மாதா குரு: பிதா:” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, இவ்வுபதேசமுகேந சேதநருக்கு ஸர்வவித பந்துவுமாய், அவர்களுடைய இழவு பேறுகள்

தம்மதாம்படியான ஸம்பந்தத்தி னுறைப்பை யுடையரா யிருக்கிற (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார்.

விளக்கம் - (அண்ணல்) - ஆபஸ்தம்ப தர்மசூத்திரம் - ஸஹி வித்யாத: தம் ஜநயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜன்ம - கல்வியால் மிகவும் உயர்ந்த அடுத்த ஜன்மத்தை அளித்து - என்றும், குருர்மாதா குரு: பிதா: - குருவே தாயும் தந்தையும் ஆவார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இப்படிப்பட்ட உபதேசங்கள் மூலமாக, உலகில் உள்ள அனைத்து மக்களுக்கும் அனைத்துவிதமான உறவினராகவும், அவர்களுடைய லாபநஷ்டங்கள் அனைத்தும் தன்னுடையதே ஆகும் என்று கருதுபவராகவும் உள்ள சம்பந்தத்தின் உறுதியைக் கொண்டவரான (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னருவினையின் திறஞ்செற்று) “அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலய:” என்றும், “அமர்யாத: ச்ஷாத்ரச் சலமதி:” என்றும், “பாபாநாம் ப்ரதம அஸ்மி அஹம்” என்றும், “ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஸோ யந்ந மயா வ்யதாயி” என்றும், “அஹம் அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தி” என்றும், “யாவச்சயச்ச துரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்ச தத் தத் அதிகம் ச மமாஸ்தி ஸத்யம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே என்னாலே தீரக்கழியச் செய்யப்பட்டதாய், அநுபவத்தாலும் ப்ராயச்சித்தத்தாலும் போக்கவரிதான பாப ஸமூஹத்தை, “வானோ மறிகடலோ” என்னும்படி நசிப்பித்து. திறம் - ஸமூஹம்.

விளக்கம் - (என்னருவினையின் திறஞ்செற்று) - அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலய: - தவறுகளின் இருப்பிடமாக நான் உள்ளேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (62) - அமர்யாத: ச்ஷாத்ரச் சலமதி: - மரியாதை தெரியாதவனாயும், மற்ற உபாயம் அற்றவனாயும், ஸஞ்சலமான புத்தி கொண்டவனாயும் - என்றும், பாபாநாம் ப்ரதம அஸ்மி அஹம் - பாபங்கள் நிறைந்தவர்களில் முதன்மையாக நானே உள்ளேன் (அல்லது பாபங்கள் செய்வதில் முதன்மையாக நானே உள்ளேன்) - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (23) - ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஸோ யந்ந மயா வ்யதாயி - எத்தகைய கர்மங்கள் என்னால் பலமுறை செய்யப்படவில்லையோ, அந்தக் கர்மங்கள் சாஸ்த்ரங்களால் இந்த லோகத்தில் தடுக்கப்படவில்லை

(அதாவது தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களை மட்டுமே செய்தபடி இருத்தல்) – என்றும், தயாசதகம் (30) – அஹம் அஸ்மி அபராத சக்ரவர்த்தி - நான் குற்றம் செய்பவர்களுக்கும் பாபங்களுக்கும் சக்ரவர்த்தியாக உள்ளேன் – என்றும், யாவச்சயச்ச துரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோ: தாவச்ச தத் தத் அதிகம் ச மமாஸ்தி ஸத்யம் – எந்தெந்த வகையான பாபங்கள் உள்ளனவோ, அவை அனைத்தும் மிகவும் அதிகமாகவே என்னிடம் உள்ளன என்பது உண்மை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப என்னால் உறுதியாகக் கழிக்க இயலாது என்னும்படியாகச் செய்யப்பட்டதும், அனுபவித்தோ அல்லது ப்ராயச்சித்தம் மூலமாகவோ போக்குவதற்கு அரிதாக உள்ளதும் ஆகிய எனது பாபக்கூட்டங்களை, பெரியதிருவந்தாதி (52) – வானோ மறிகடலோ – வானிலோ அல்லது கடலிலோ மறைந்தனவா என்று அறியாதபடி – என்பதற்கு ஏற்ப அழித்து. திறம் என்றால் கூட்டம் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (இரவும்பகலும் விடாது) “அல்லும் பகலுமிடைவீடின்றி” என்கிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற இடைவிடாதே. (என்றன் சிந்தையுள்ளே) பண்டெல்லாம் ஆசாபரனாய்ப் போந்து இப்போது இவ்விஷயீகாரத்தைப் பெற்ற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. (நிறைந்து) ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டி மாத்ரமன்றிக்கே குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடும் விதிப்போடுங் கூட அதிலே பூர்ணனாய்ப் புகுந்து. அணுவான ஆத்மாவினுள்ளே விபுவான ஈச்வரன் ஸ்வரூப ரூப குணங்களோடே அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து நிற்குமாப்போலே காணும் எம்பெருமானாரும் அதிஸூக்ஷ்மமான இவருடைய திருவுள்ளத்திலே அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து நிற்கிறபடி. (ஒப்பறவிருந்தான்) இவ்வாத்ஸல்யத்துக்கு ஸத்ருசமில்லதபடி இருந்தார். அதிலே தானே ஸுப்ரதிஷ்டிதராய் எழுந்தருளியிருந்தாரென்றபடி. ஒப்பு- ஸாத்ருச்யம்.

விளக்கம் - (இரவும்பகலும் விடாது) - திருவாய்மொழி (1-10-8) – அல்லும் நன்பகலும் இடை வீடின்றி - என்பதற்கு ஏற்ப பகல் மற்றும் இரவு என்று எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல் இடைவிடாது. (என்றன் சிந்தையுள்ளே) – முன்பு உலகவிஷயங்கள் என்பதன் மீது உள்ள ஆசையின் பின்னே சென்ற நான், இப்போது “எம்பெருமானாருடைய ஏற்பு” என்னும் நிலையைப் பெற்றேன். இப்படிப்பட்ட எனது மனதில், (நிறைந்து) - ஆத்மாவுக்குள் இருந்தாலும் அதனைத்

தொட்டும் தொடாமலும் உள்ள நிலை மட்டும் அன்றி, குணங்கள் மற்றும் திருமேனி ஆகியவற்றுடன் முழுமையாகப் புகுந்து, அணுவாக உள்ள ஆத்மாவின் உள்ளே நிறைந்துள்ள ஸர்வேச்வரன், தனது ஸ்வரூபம் மற்றும் ரூபம் ஆகியவற்றால் எந்தத் தடையும் இன்றி வ்யாபித்து நிற்கிறான். இது போன்றே எம்பெருமானாரும், மிகவும் நுண்ணியதான திருவரங்கத்தமுதனாருடைய இதயத்தில் தடையின்றி வ்யாபித்து உள்ளார் என்று கருத்து. (ஒப்பறவிருந்தான்) – இத்தகைய வாத்ஸல்யத் தன்மைக்கு நிகராக வேறு ஒன்றும் காண இயலாதபடி இருந்தார். அந்த இதயத்தில், தான் நிலையாக எழுந்தருளி இருந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (எனக்கு) இப்படி எம்பெருமானாருடைய விஷயீகாரத்தைப் பெற்ற வெனக்கு. (ஆரும் நிகரில்லையே) எத்தனை தரமுடையா ருண்டானாலும் ஸத்ருசராக மாட்டார்கள். “அவித்யாந்தர்க்கதாஸ் ஸர்வே தேஹி ஸம்ஸார கோசார:” என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் ஸத்ருசராவர்களோ. நிகர் - ஒப்பு. “த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (எனக்கு) இப்படியாக எம்பெருமானாரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிலையை அடைந்த எனக்கு. (ஆரும் நிகரில்லையே) – எந்த அளவு உயர்ந்தவர்கள் என்றாலும், அவர்கள் நிகராக மாட்டார்கள். அதாவது, அவித்யாந்தர்க்கதாஸ் ஸர்வே தேஹி ஸம்ஸார கோசார: - அவித்யையில் உழன்றபடி உள்ள அனைத்துவிதமான சரீரங்களும் (சரீரத்தில் பந்தப்படுத்தப்பட்ட ஆத்மாக்கள்) ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடியே உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள் நிகராவர்களோ, மாட்டார்கள். த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: – எம்பெருமானாருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள், நான்முகன் உள்ளிட்ட தடையற்ற அதிகாரங்கள் கிடைத்தாலும், அவற்றைப் புல்லுக்குச் சமமாகவே காண்பார்கள் - என்பது காண்க என்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்